VREDE OP AARDE

Het was de dag voor Kerstmis. In de straten was druk beweeg van menschen, die nog de laatste inkoopen gingen doen voor den kerstboom. De winkels, met smaakvol aangebrachte versiering van hulst, het rood der besjes schalks uitkijkend tusschen de gladde groene blaadjes, stonden in lokkende verwachting van veel koopers.

Door de stad liep ze, haar kin verborgen in de warmte van haar elegante, groote bont, haar mof dicht tegen zich aangedrukt. Hoog, slank, ging ze door het menschengewoel. In haar mof verstopt, droeg ze kleine, grappige pakjes, laatste verrassinkjes voor den kerstboom. Ze zag Jannemans blijdschap, bij de ontdekking van het snoezige, kleine automobieltje, waar zijzelf nog pret in had, en in haar verbeelding zag ze over Martha's ronde, blozende kindersnuitje steeds nieuwe glanzinkjes van verrukking glijden; terwijl Baby.. och Baby zou alleen maar kirren van genoegen en naar de lichtjes trachten te grijpen en naar de vlinders van goudpapier en de zwevende engeltjes. Frits zou Baby steeds opnieuw in de hoogte heffen, en de mollige beentjes zouden trappelen tegen zijn borst.

Ze voelde zich zoo opgewekt, zoo rijkgelukkig, terwijl haar gedachten spelend zich bewogen om haar man en haar drie schatjes. Ze verlangde naar huis, naar de warme gezelligheid van haar kamers, naar de blijde welkomstgroetjesvan Jannie en Martha. Toch, toen ze thuiskwam, liep ze haastig de kinderkamer voorbij, en haar eigen knusse hokje, waar gezellig het hout in den haard knapperde, binnen. Hier stalde ze de pakjes op tafel uit; het automobieltje en den rood wollen poppemantel met muts, en den bromtol en het aardige, kleine fornuisje en den mallen, guitigen harlekijn voor Baby. Ze voelde zich wat moe door het lange winkelen; langzaam trok ze haar mantel uit, traag streek ze verdwaalde blonde lokjes recht, streelend met zacht gebaar over de matte, volle pracht van haar kapsel. En even zakte ze neer in de weeke causeuse, vlak voor het lichtende haardje. Ze moest eerst wat uitgerust zijn, voor ze naar de kinderen zou gaan. Eventjes zoo stil, zalig genieten van de haar behaaglijk-doortintelende warmte. Ze wendde haar hoofd naar de pakjes op tafel; daar waren een donkerbruin, een grijs, een wit, en nog een paar lichtbruine pakjes, die van de tafel af sohenen weerom te staren. Ze lachte om dit verbeelden. Bleef kijken naar de net-omstrikte, vreemd-gevormde verhevenheidjes, soezend over Frits, de kinderen, het automobieltje, den tol, den poppemantel.... Morgenavond zou de kerstboom stralen, zouden tallooze kaarsvlammetjes als even zoovele lichtpuntjes opglanzen tusschen het frissche hard-groen van den boom. Zou zij.....

* * *

Weer doorliep ze de stad, die kreunend zich scheen te buigen onder het gewicht van een nameloos wee. Het was haar, alsof de huizen stonden in rouw, alsof de vensters holle oogen waren, die haar aanstaarden uit doodenmaskers. En de oneindige, ontzettende somberheid der straten verlamde haar pas. Er kwam een angst over haar, die niet meer af te wenden scheen; ze voelde haar keel dichtgeknepen, haar handen gloeien, en de weerspannigheid der voeten, die niet meer voort wilden. En voort moest ze! Thuis waren de kinderen, Janneman, Martha en Baby, die vroegen, altijd maar weer vroegen, waarom Vader toch zoo lang wegbleef. Janneman had zijn wang tegen haar hand gedrukt, toen Martha op kinderlijk pruil-toontje gevraagd had, of ze Paatje nu halen ging. Jan scheen reeds te begrijpen, was vol kleine, onhandige zorgjes voor haar. Janneman, dacht ze met een snik, o, Janneman, die zijn trots geweest was, altijd!

Een jongen, een pak kranten onder zijn arm, schoof haar voorbij, zijn schrille stem schreeuwend een overwinning door de straten, die in kille, doodsche rust lagen. Er waren meer vrouwen, als zij, die zich voorwaarts spoedden. Sommigen wendden het hoofd even naar den jongen, luisterend, maar de meesten liepen door, onverschillig voor het overwinningsbericht. Liepen haastig door, alsof ze allen een doel hadden, dat bereikt moest worden...

Grooter werd haar angst om Frits, die streed... ergens... was het verweg, was het dichtbij.... Ze wist het niet meer. Ze was niet een dier vrouwen, waarover de kranten schreven, die haar mannen lieten gaan met een lach en een bemoedigend woord. Ze voelde zich zoo klein en hulpeloos zonder Frits. En nu — o, die tocht, waaraan geen eind scheen te komen. Had hij haar ooit zóo lang geschenen, de weg naar het station?

Ze had gelezen, dat er een trein met gewonden zou aankomen. Daarom ging ze naar het station. Misschien zou ze Frits daar vinden, of nieuws van hem hooren. Alles was beter, dan thuis te zitten, waar de oogen der kinderen vroegen, aldoor vroegen hetzelfde.

Voor haar uit liep een klein vrouwtje in het zwart, een oudachtig menschje, wat gebogen gaand en langzaam, zoodat ze haar eindelijk op zij schoof. Ze zag een bleek, zorgelijk rimpelgezicht, dat tè bleeker uitkwam tegen het zwart der keelbanden. In een drang om medevoelen te hooren, vroeg ze: „Gaat u ook naar het station?"

„Ja Mevrouw, jà, jà. U ook zeker?"

Ze knikte alleen. Liep voort naast het vrouwtje, dat te vertellen begon van oorlogslijden. Hoe twee van haar zoons en een kleinzoon reeds gesneuveld waren. Nu had ze nog twee zoons over. Die streden ook mee. En omdat de trein met gewonden straks aankwam, wilde ze gaan kijken. Men kon nooit weten.

„En mijn man", zei ze, wat onsamenhangend haar angstgedachten uitend. „Ik ben zoo bang, dat hij, dat hij ook...." Ze voleindde haar zin niet.

„Uw man dus ook?" vroeg het vrouwtje met meewarig hoofdschudden. „En hebt u kinderen?"

EEN DANKBAAR KERSTGESCHENK.

Door de enorme vlucht die het kweeken van bloemen in de laatste jaren genomen heeft, is het nu ook mogelijk geworden dat midden in den winter een tak prachtige seringen onze kamer siert. (*foto R. Tepe.*)